

Na een bewogen leven vindt Simone wat ze als kind al zocht

'Eindelijk kom ik THUIS!'

op weg

Als Simone (43) twee keer haar geliefde verliest en haar droom van een internationale zangcarrière niet uitkomt, raakt ze bijna burn-out. Ze besluit om de pelgrimsroute naar Santiago de Compostela te lopen. Die tocht veranderde haar leven...

Tekst: **Miranda Birney** - Fotografie: **privébeeld**

Ik ben geboren in Wormerveer en opgegroeid in Assendelft. Mijn ouders zaten in de bloemenhandel en hielden paarden waardoor ze vaak druk bezig waren. Ook eiste mijn anderhalf jaar jongere broertje met ADHD veel aandacht op en dat heeft een flinke stempel op mijn jeugd gedrukt. Inmiddels weet ik dat ik hoog-sensitief ben. Door zoveel prikkels om mij heen, ook negatieve, ging ik mij terugtrekken. Gelukkig woonde mijn oma vlakbij. Bij haar, en ook bij onze dieren, vond ik de stilte en rust die ik heel hard nodig had. Maar ik heb wel altijd een heel goede band met mijn ouders gehad en dankzij hen groeide ik op met spiritualiteit. Muziek was ook altijd sterk aanwezig in ons gezin. Mijn vader is trompettist en mijn grootvader speelde orgel en accordeon. Al van kinds af aan zong ik mee met liedjes van de radio, echt aangrijpende nummers van Spandau Ballet en Elvis Presley. Op een dag was ik weer lekker aan het meezingen, toen mijn moeder zei: "Je zingt vals!" Waarschijnlijk was dat ook even zo, maar ik trok het me enorm aan. Ik was op dat moment een onzekere en verlegen puber van zeventien en vanaf die dag zong ik nooit meer als ik wist dat anderen me konden horen. Die kinderlijke ongedwongenheid was ik kwijt. Dat is het rare, hoe ik daarna jarenlang bezig ben geweest om al die lagen weer af te pellen die ervoor gezorgd hebben dat ik mezelf was kwijtgeraakt...

In datzelfde jaar ontmoette ik Nico in een kroegje. In eerste instantie kwam deze boerenzoon mij over als een heel stille jongen, maar eenmaal in gesprek voelde ik dat hij de man was met wie ik mijn leven wilde delen. Nico had al van kinds af aan een grote droom: hij wilde in Nieuw-Zeeland wonen, ondanks dat hij daar nooit was geweest. We boekten een vakantie om er eens rond te kijken. Na een ontmoeting met Nederlandse mensen die daar al een tijdje woonden, raakte ik enthousiast. Het viel me op dat de mentaliteit daar totaal anders was. 'Komt morgen wel, maak je niet druk.' De mensen waren ook minder oordelend over anderen, veel zachter dan hier. En de ruige natuur en de enorme ruimte waren overweldigend.

NIEUW-ZEELAND

Ik was eenentwintig, toen ik samen met Nico emigreerde naar het land waar ik volwassen werd. We wilden daar tulpen telen en pioenrozen. We hadden 25 hectare grond met een vrijstaande villa erop en allerlei dieren. De burens woonden een kilometer verderop. Wat een vrijheid! Daar en bij Nico vond ik die rust waar ik altijd naar verlangde. Hij was zes jaar ouder en een heel rustige man. Hij was mijn rots. Het bedrijf liep goed en ik had geen last van heimwee. Ik moest wel even wennen aan het feit dat Nieuw-Zeeland vergeleken met Nederland zo'n twintig jaar achterliep. Ik droeg daar van die soepjurken en we leefden best burgerlijk en tuttig, maar ik was er heel gelukkig.

Totdat Nico ziek werd. Achteraf gezien had ik wel dingetjes aan hem gemerkt. Hij had last van hoofdpijn, maar veel mensen kregen hoofdpijn van de föhnwinden in dat gebied, zo'n droge noordwestenwind. Daarom verhuisden we 1200 kilometer noordwaarts en bouwden daar een huis. Ondertussen woonden we in een camper, waar ik al snel merkte dat Nico moe en wat warrig was. Maar we waren ook zo druk. We waren net verhuisd, zaten middenin een groot bouwproject en we hadden een trouwdatum gepland. Op eerste kerstdag waren we bij vrienden die aan Nico vroegen: "Wat heb je van Simone gekregen voor de kerst?" "Een overall", was zijn antwoord. Ik was verbaasd, want ik had hem een badjas gegeven. De volgende dag werd hij ontzettend ziek en nadat hij was opgenomen in het ziekenhuis bleek dat hij een hersentumor had zitten op zijn hersenstam.

Wij zijn enorme vechters in mijn familie, dus in mijn beleving ging Nico niet dood. Ik probeerde hem beter te maken met andere voeding, met kruidenmengsels, met reiki... Het heeft hem zeker geholpen, maar hij werd niet beter. Iets meer dan een maand na de diagnose overleed hij. We waren negen jaar samen geweest.

OVERLEVEN

Toen hij doodging, ben ik zo boos geworden. Ik had zo hard gevochten voor zijn leven. Een maand later zouden we trouwen! Mijn wereld stortte in en ik voelde me enorm in de steek gelaten. Nu moest ik in mijn eentje overleven in een camper naast een huis dat niet af was. Gelukkig had ik heel fijne vrienden en burens om mij heen en ook mijn vader en broer kwamen over en hebben keihard meegewerkt om het huis bewoonbaar te krijgen.

In de periode dat Nico in het ziekenhuis lag, zong ik voor hem. Ik voelde dat ik dat moest doen. Hij werd er rustig van en door het zingen kwam ik weer meer in contact met mezelf. Na zijn overlijden hielp het zingen me om mijn verdriet te uiten. Hoe vaak ik Celine Dions *My heart will go on* niet keihard heb meegebruid... Ik kon daar zoveel emotie in kwijt. Ik móest zingen. Het was een manier om mezelf te helen, weet ik nu. Het is zo belangrijk dat diepe pijn, boosheid en frustraties tot uiting komen, in wat voor vorm dan ook. Ik verlangde er ook naar om voor publiek te zingen, al vond ik dat doodeng. Als je zingt, ben je zo kwetsbaar. Je staat als het ware naakt op het podium. Het idee maakte me bloednerveus, maar mijn ziel zei: zingen! Heel bewust ben ik toen kleine stapjes gaan nemen. Ik begon met zingen in karaoke bars en zo overwon ik langzaam mijn angst.

NIEUWE LIEFDE

Een half jaar na de dood van Nico ontmoette ik Jason in een cafeetje. Ik was op slag verliefd. Heel verwarrend, want ik zat nog midden in een rouwproces. Naast de kriebels voelde ik ook verdriet, schuldgevoel en angst om mijn hart opnieuw te openen. Hij was een half jaar ouder en strenggelovig en dat werd een probleem in onze relatie. De spirituele boeken in mijn kast zag hij als het werk van de duivel en hij wilde niet dat ik kaarsjes aanstak bij het eten. Ik ben toen de Bijbel gaan lezen, want die kende ik niet en ik ontdekte dat mijn interpretatie van dat boek totaal anders was dan de zijne. We spraken daarover, maar zijn vertrouwde geloofsovertuiging werd er totaal door op z'n kop gezet. Hij nam afstand van mij, maar twee maanden later, rond de kerst, zocht hij gelukkig weer toenadering. Op 2 januari haalde ik mijn ouders op van het vliegveld. Een paar uur later werd ik thuis opgebeld door iemand uit het dorp. Jason was met zijn auto uit de bocht gevlogen en tegen een lantaarnpaal geknald. Ik ben meteen met mijn ouders naar het ziekenhuis gereden - wat was ik blij dat ze er waren - maar hij was al hersendood. We kenden elkaar pas een half jaar, ik was twee geliefden verloren in één jaar tijd...

‘Een maand voordat we zouden trouwen overleed hij en mijn hele wereld stortte in...’

AMERIKA

Na zijn overlijden besepte ik dat ik een keuze had: in het verdriet blijven zitten of ervoor gaan zorgen dat ik weer gelukkig werd. Ik besloot de dingen te gaan doen die me gelukkig maken zoals wandelen, dansen, zingen en reizen. Ik had destijds Nico's droom gevolgd en nu wilde ik mijn eigen leven gaan vormgeven. Dankzij een financiële buffer had ik ook de ruimte om dat te kunnen doen. Ik heb altijd mijn hart gevolgd en naar mijn intuïtie geluisterd. Als je iets heel graag wilt, komt het uiteindelijk op je pad, maar je kunt het niet forceren.

Zo begon ook mijn zangcarrière. Tijdens een vakantie in Nederland deed ik mee aan een talentenjacht en ik won! Toen ik daarna weer terugkwam in Nieuw-Zeeland voelde ik dat het daar klaar was. Ik had er zeven jaar gewoond en was er twee geliefden verloren, maar kon het nu loslaten. Binnen drie maanden had ik alles verkocht en keerde ik terug naar Nederland. Ik deed mee aan de *Dutch Championships of Performing Arts* en werd genomineerd om Nederland te vertegenwoordigen op de *World Championships of Performing Arts* in Hollywood, waar ik twee bronzen en een gouden medaille won. Dat opende weer nieuwe deuren in Nederland. Ik ontmoette de juiste mensen, gaf concerten en maakte een cd. Mijn doel was om met mijn muziek anderen te inspireren. Tussen de nummers door vertelde ik over de reis die ik door mijn ziel had gemaakt na het overlijden van de jongens. Maar ook hoe ik het verdriet te boven was gekomen en hoe ik mijn dromen was gaan waarmaken. 'Als ik het kan, kan jij het ook!'

Het wennen in Nederland lukte ondertussen niet zo. Ik miste de stilte en de natuur, zelfs al woonde ik in een Noord-Hollands dorpje. En de sfeer vond ik bekrompen en burgerlijk. Ik voelde verzet, terwijl ik diep in mijn hart - weet ik nu - juist naar dat eenvoudige leven verlangde. Ik had met Nico immers ook een heel burgerlijk leven geleid. Maar alles wat mij daar onbewust aan deed denken, deed zeer en riep weerstand op.

Ik besloot naar Amerika te gaan om daar te werken aan mijn zangcarrière. Via een goed contact kon ik op allerlei plekken optreden. Ik kocht een huis in

Sedona, Arizona wat mijn thuisbasis werd. Wat een fantastisch land, en wat een wilde natuur! In vierenhalf jaar tijd trok ik met een camper door zesentwintig staten. Ik wilde doorbreken en beroemd worden, maar niemand zit daar te wachten op een zangeresje uit Nederland. Tenzij je al een grote naam hebt en een flinke platenmaatschappij achter je hebt staan. Het ging tegenzitten. Er kwam weinig publiek, het geld raakte op en ik vond het alleen-zijn niet fijn. Ik verlangde heel sterk naar een maatje, een man met wie ik de rest van mijn leven zou doorbrengen. Ik heb overal gezocht, ook via datingsites, maar als je dingen probeert te forceren komt het niet op je pad. Ik leefde in die periode op adrenaline en had steeds nieuwe piekervaringen nodig om geluk te ervaren. Tijdens zo'n wauw-moment was het even fantastisch, maar daarna voelde ik weer die eenzaamheid. Het ging steeds slechter met mij. Ik sliep slecht en huilde veel. Financieel zat ik aan de grond en ik was ontzettend moe. Ik raakte bijna burn-out en wist echt niet meer hoe ik verder moest. Na een leven als boerenmeid had ik de ambitie gehad om een groot zangeres te worden. Jarenlang had ik een droom nagejaagd die niet was uitgekomen. Wat nu?

PELGRIMSTOCHT

Ik was achtendertig, toen ik opnieuw terugkeerde naar Nederland. Na afloop van een concert in Schipluiden zat ik met een aantal mensen aan tafel na te praten. Ik stortte mijn hart uit en huilde. Zij zeiden: "Misschien moet jij eens naar Santiago de Compostela lopen." Zij hadden dat zelf ook gedaan en die pelgrimstocht had hun leven totaal veranderd. Dat ben ik gaan doen. Ditmaal niet uit verlangen naar een nieuwe piekervaring. Mijn leven moest echt hoognodig veranderen.

Iedereen loopt die tocht om zijn eigen reden. Sommigen als sport, anderen willen afvallen en heel veel mensen zijn op zoek naar verandering in hun leven. Ik ben vrij impulsief gaan lopen met de intentie dat ik alles wilde loslaten wat niet bij me paste. Op die tocht, ik startte bij St. Jean Pied de Port in de Franse Pyreneeën, was ik alleen bezig met lopen, eten en slapen. Zonder prikkels van buitenaf. Wel kwam ik veel mensen tegen met de meest bijzondere verhalen. Jean Louis werd mijn wijze raadsman met wie ik een stuk samenliep en van wie ik heel veel leerde. Ik werd verliefd op hem, maar ontdekte dat ik mijn verliefdheid verwarde met een diepe zielsliefde. Ik sliep in slaapzalen met snurkende medewandelaars, waardoor je vanzelf leert om flexibel en inventief te zijn. Ik liep met een rugzak van achtenhalve kilo en moest om-

Simone vindt nieuw geluk bij Yme

gaan met pijn, met lijden en vermoeidheid. Ik kreeg blaren die gingen ontsteken, waardoor ik een week op dezelfde plek moest blijven. Iedereen ging door, ook Jean Louis die ik niet meer zou zien. Vreselijk. De man die de herberg beheerde zei: "Je bent nu niet aan het lopen, maar wel evengoed nog op reis." Hij was veel vrouwen tegengekomen met hartzeer en had de tocht zelf zeven maal gelopen, maar zijn beste keer was toen hij die alleen liep. Toen mijn blaren waren genezen, ben ik daarna ook voornamelijk alleen op pad gegaan.

Tijdens die lange tocht kwam ik erachter waarom ik nooit stilzat en altijd maar bezig was. In stilzitten kom je immers ook je pijn en verdriet tegen. Daarom was ik verslaafd aan werken en aan piekervaringen. Ik leidde een heel avontuurlijk leven, maar achteraf kan ik wel zeggen dat ik ook op de vlucht ben geweest. Natuurlijk was het geweldig dat ik al mijn dromen was gaan vervullen. Ik had met dolfijnen gezwommen en koeien verdreven met cowboys. Ik had ►

zelfs mogen zingen op de herdenkingsdienst van de slachtoffers van 9/11 in New York. Maar ik had alles in zo'n rap tempo gedaan. Een ander heeft daar een heel leven voor nodig.

Ik heb in 35 dagen ruim 800 kilometer gelopen en tijdens deze wandeltocht kreeg ik inzichten die mijn leven hebben veranderd. Zo ging ik van stress naar rust, van wanhoop en verdriet naar zekerheid en vreugde. Ik kreeg vertrouwen, durfde vaste patronen los te laten en bewuste keuzes te maken. Het belangrijkste wat ik ontdekte, was dat ik leerde thuiskomen bij mezelf. Altijd was ik op zoek geweest naar het geluk buiten mezelf: ik wilde beroemd worden, erkenning en applaus krijgen en liefde van anderen ervaren. Maar uiteindelijk gaat het erom dat je het geluk in jezelf vindt. Dan maakt het niet uit waar je bent, met wie je bent of wat je doet. En dat is nog steeds een weg voor mij. Tijdens het wandelen voelde ik ook dat het tijd werd om Amerika los te laten.

THUISKOMEN

Na de tocht ben ik naar Amerika gegaan om mijn leven daar af te sluiten. Maar eenmaal terug in Nederland had ik nog steeds mijn maatje niet gevonden. Ik was bezig met een boek over mijn reis, toen ik op een gegeven moment last kreeg van mijn heup. Mijn ouders zeiden: "In het dorp woont een goede fysiotherapeut die nog veel meer doet dan dat." Yme bleek inderdaad een therapeut te zijn die patiënten op een heel holistische wijze behandelt. Ik kreeg meerdere behandelingen en vond hem een bijzondere man. Niet meer dan dat. Toen ik hem een keer opbelde voor een nieuwe afspraak zei hij: "Ik moet je iets vertellen. Ik mag je eigenlijk niet meer behandelen, want ik heb gevoelens voor je." Ik was verbaasd en nieuwsgierig, en hij kwam naar me toe. We hebben erover gepraat en daarna hebben we samen een paar keer iets leuks gedaan. Het was zo fijn met Yme! Ik heb overal naar mijn geliefde gezocht en hij was al die tijd om de hoek in het dorp van mijn ouders. Zo bijzonder. Toch was het begin van onze relatie eigenlijk heel zwaar. Op mijn pelgrimstocht had ik al gemerkt dat ik uit zelfbescherming een muurtje om mijn hart had gebouwd. Logisch dat ik mijn maatje al die tijd niet ontmoette! Tijdens het lopen brokkelde die muur stap voor stap af. Maar nu ik met Yme was, kwam ik nog zoveel angsten tegen. Ik ging opnieuw door al het verdriet heen om Nico en Jason, zoals altijd in

die dagen rondom kerst. Yme hield me dan vast en zei: "Ga er maar naartoe. Voel de pijn en emotie maar." Dan lag ik te schudden van ellende en was er nadien weer een stukje geheeld. Langzaam kon ik mijn pijn en angsten loslaten.

En nu is het goed. Alles buiten mij is nu ingevuld. We hebben een heel liefdevolle relatie en een leuk huis op een fijne plek. Ik heb een mooi paard en doe prachtig werk. Ik ervaar nu nog meer de weg naar binnen en heb hervonden waar ik als kind al zo'n behoefte aan had: rust en stilte. Ik maak nu andere keuzes. Iedere keer als ik voel dat ik gestrest raak als ik heel druk bezig ben met dingen, zorg ik ervoor dat ik weer in de buurt van die stilte en die rust kom. Dan ga ik

bijvoorbeeld een half uur met de poes knuffelen op de bank. Die niets-momenten zijn zo belangrijk.

De concerten die ik nu geef zijn verstillde concerten gevormd door mantra's, gevoelige songs en helende klanken. Yme doet het geluid, dus we werken nu veel samen. Bij de klankconcerten speelt hij de gong en de klankschalen. Ook organiseren we stiltewandelingen. We delen dezelfde passie en dat is heerlijk.

Wat ik als kind al zocht, is nu weer terug in mijn leven. We wonen afgelegen, houden niet van feestjes, hebben geen televisie en lezen geen kranten. Mensen ontmoeten we tijdens de concerten en onze vrienden leven bewust, net als wij. De huidige wereld van angst en aanslagen is voor mij zo'n totaal andere wereld. Vroeger wilde ik de wereld verbeteren en nam ik al die last op mijn schouders, maar ik werd er alleen maar somber van. Ik vind het belangrijk dat ik mijn wereld en mijn gedachten zo zuiver mogelijk houd. Dat is mijn bijdrage aan een betere wereld en dat vind ik al een opgave op zich. ■

'Iedere keer als ik gestrest raak, zorg ik ervoor dat ik weer in de buurt van die stilte en die rust kom'

Wil je meer weten over Simone? Kijk op haar website: www.simoneawhina.com. Hier kun je ook het boek bestellen dat ze schreef over haar pelgrimstocht: *Ik ga op reis en laat achter*.